

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.824 van 5 november 2015

in de zaak A. 217.434/XIV-36.746

In zake: Marian ZORILA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anna Segers
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 122
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 november 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de “beslissing dd. 26 oktober 2015 waarbij [...] [verzoeker] een tuchtmaatregel werd opgelegd bestaande uit 30 dagen afzondering (in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anna Segers, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Valérie Arickx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Turnhout.

3.2. Op 26 oktober 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van “de afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte voor de duur van maximum 30 dagen (ATV) van 23.10.2015 tem 21.11.2015”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...]
Betrokkene brengt fysiek letsel toe tav mede-gedetineerden.
[...]”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert in het verzoekschrift vooreerst aan dat hij direct wordt onderworpen aan de tuchtmaatregel vanaf de uitspraak er van en dat deze er voor “zorgt [...] dat hij onder een specifiek streng gevangenisregime is komen te staan waarbij hij 30 dagen lang niet mag luchten, maar 24 uur op cel moet verblijven en zelfs op cel zijn eten moet nuttigen en niet meer mag telefoneren.” Vervolgens stelt hij dat “de gewone behandelingstermijn van de vordering tot schorsing van 45 dagen [...] onverenigbaar [is] met de spoedeisendheid in deze zaak en dat een “latere vernietiging van de tuchtmaatregel [...] geen voldoende compensatie [biedt].” Tot slot voert hij aan dat hij diligent handelt, wat hij omstandig illustreert aan de hand van de handelingen gesteld sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing en de data daarvan.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van

het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekers enkele argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat, gelet op de doorlooptermijn, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen,

op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. Voorts is diligent optreden bij het inleiden van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een noodzakelijke vereiste, maar het enkel voldoen aan deze eis volstaat op zich niet. Evenmin volstaat de enkele bewering dat een latere vernietiging geen “voldoende compensatie” biedt om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te rechtvaardigen.

Verzoeker benadrukt voorts dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing inhoudt dat hij “onder een specifiek streng gevangenisregime is komen te staan”, waarvan hij de gevolgen opsomt die dit volgens hem heeft. De Raad van State wijst er evenwel op dat de nadere uitvoering van de bestreden tuchtsanctie is bepaald in artikel 140, § 2, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’. Overeenkomstig deze bepaling mag de gedetineerde voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” weliswaar niet deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten, maar heeft hij onder meer de mogelijkheid om minstens één uur per dag in de buitenlucht te verblijven, mag hij verder bezoek ontvangen van de in artikel 59, § 1, van dezelfde wet bedoelde personen van buiten de gevangenis en is het gebruik van de telefoon beperkt tot één telefoongesprek per week, zonder dat afbreuk mag worden gedaan aan het recht om te telefoneren naar een advocaat of naar een persoon die belast is met rechtshulp of juridische bijstand. Het is dan ook in deze context dat het aan verzoeker opgelegde regime moet worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij door deze strafuitvoering zich in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen. Het enkele argument dat hij dit regime moet ondergaan volstaat te dezen niet.

8. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

VI. Conclusie

9. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques